

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1199/2015
19.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.З., због кривичног дела проневере из члана 364. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.З., адвоката А.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К бр.5/15 од 26.06.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.734/15 од 19.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.З., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Неготину К бр.5/15 од 26.06.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.734/15 од 19.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину К бр.5/15 од 26.06.2015. године окривљени Д.З. оглашен је кривим због извршења кривичног дела проневере из члана 364. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године.

Истом пресудом обавезан је окривљени Д.З. да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 39.419,00 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења као и да оштећеној К. банци АД накнади штету у износу од 2.540.762,37 динара у року до 15 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.734/15 од 19.11.2015. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Неготину и браниоца окривљеног Д.З. и пресуда Вишег суда у Неготину К бр.5/15 од 26.06.2015. године је потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.З., адвокат А.С. због битне повреде

одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. и 8. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Д.З. навођењем као разлога за подношење захтева битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. и 8. ЗКП, само формално означава повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП – због којих је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се оне састоје, већ суштински у образложењу захтева оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у побијаним одлукама, наводи да током првостепеног поступка није на поуздан начин утврђено да је оптужени учинио кривично дело које му се ставља на терет, јер није на поуздан начин утврђено чињенично стање. Наиме у конкретном случају ради се о челичној каси, која је током радног времена била откључана и у коју су приступ имали радници банке, па и саслушани сведоци у овом кривичном поступку, па се поставља питање да ли је окривљени учинио дело које му се ставља на терет или је исто могао учинити још неко ко је имао приступ трезору, и да ли је окривљени сам учинио дело које му се ставља на терет, или су и друга лица имала учешће у насталом мањку, у ком правцу првостепени суд и није спровео поступак.

Како су дакле у поднетом захтеву само формално означене битне повреде одредаба кривичног поступка због којих је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева

– погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Д.З. на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**